

GIDSENKRANTJE

"LANGE
NELLE"

3de JAARGANG NR 3
JULI - AUGUSTUS - SEPTEMBER

DRIEMAANDELIJKS ORGAAN VAN
DE AFDELING OOSTENDE VAN DE
WESTVLAAMSE GIDSENKRING
V.Z.W.

AFGIFTEKANTOOR OOSTENDE X

In dit nummer:

49	AKTIVITEITENKALENDER	REDACTIE
50	VOORWOORD	MARC LOY
51	MIJMERINGEN	OMER SIMOENS
52	BOUWKUNDIG ERFGOED OOSTENDE 1	K.VERBANCK/M.BRAET
57	PEURDERS ZOALS IK.....	OMER SIMOENS
64	ST.-PETRUS & PAULUSKERK	VINCENT DUFLOU
72	GIDSENCURSUS	REDACTIE
73	OPEN MONUMENTENDAG 15.9.1991	
75	SPROKKELS	

De medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen.

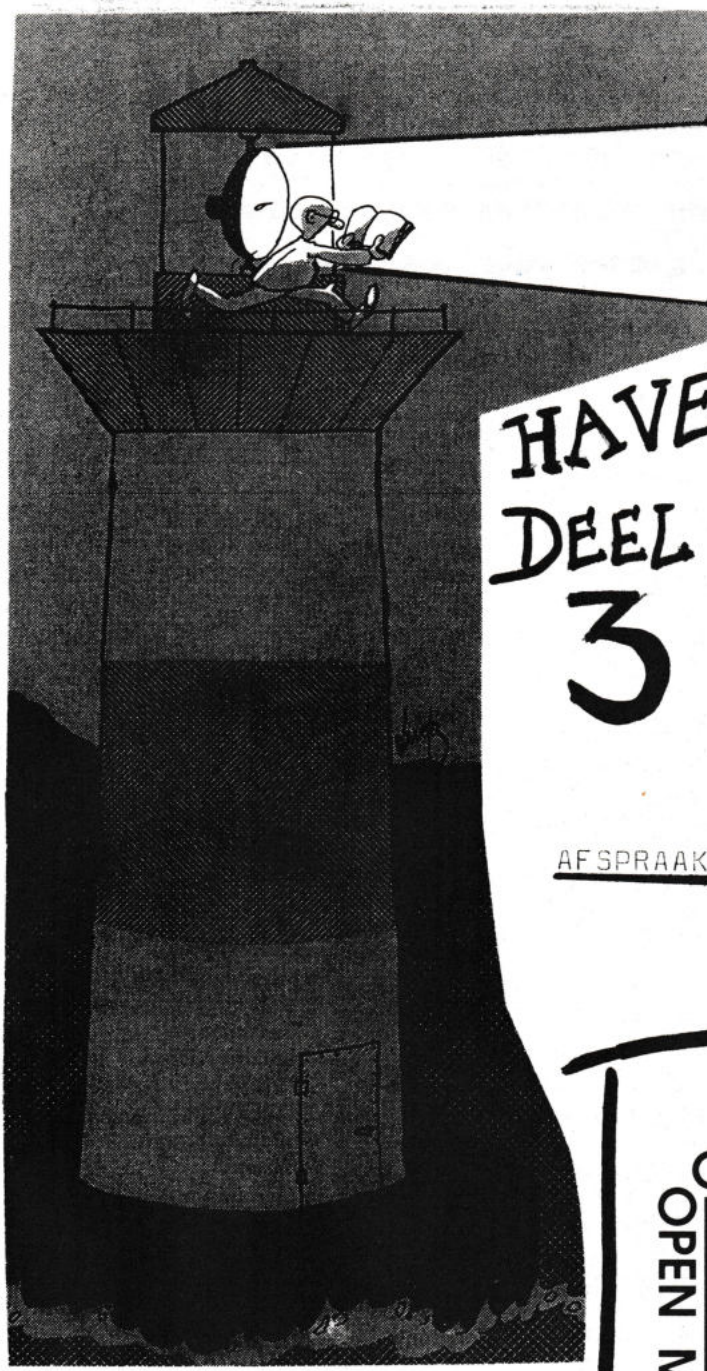
Verantwoordelijke
uitgever en redactie:
Dirk Beirens
Floralaan 7
8400 OOSTENDE

Secretariaat:
Marcel BRAET
Eekhoornstraat 20
8400 OOSTENDE

Voorzitter:
Marc LOY
Batterijstraat 70
8450 BREDENE

Rekeningnr: 068-2075070-73

AKTIVITEITENKALENDER

ZONDAG 6 OKTOBER 1991

van 10.30u. tot 12.30u.

o.l.v. Jaak FONTEYNE

HAVENWANDELING

(gedeeltelijk met de wagen)

DEEL

met o.a.

3

OUDE HANDELSDOKKEN LEOPOLD
POLYSHIP / UCB-CNO
BELLIARD
SPUIKOM
SAS-SLYKENS

AFSPRAAK : douanegebouw Slykensesteenweg
(juist voorbij de Demeysluis)

OPEN MONUMENTENDAG

IN OOSTENDE

OP

ZONDAG 15 SEPTEMBER

m.m.v. LANGE NELLE

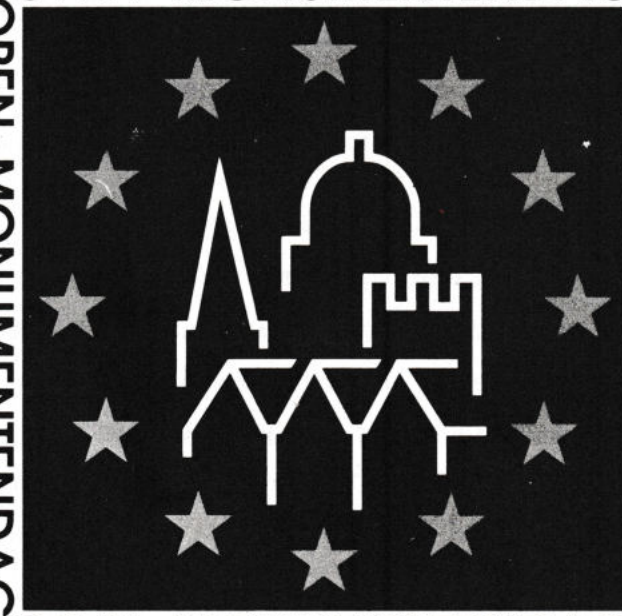
(zie pp. 73 - 74)

OPEN MONUMENTENDAG

OPEN MONUMENTENDAG

OPEN MONUMENTENDAG

OPEN MONUMENTENDAG

GIDSEN GEVRAAGD

Medio september start de eerste, door de Gidsenkring zelf georganiseerde, cursus voor de opleiding van een nieuwe lichterling officieel gediplomeerde gidsen voor Oostende. Deze lessencyclus staat open voor de leden en niet-leden van onze Gidsenkring.

Het pakket leerstof, gespreid over 41 uur theoretische lessen en een zelfde aantal uren leerexcursies, is vrij omvangrijk en vraagt een ernstige voorbereiding op de schriftelijke en mondelinge examens in juni. Die laatste zijn evenwel niet verplicht voor wie het gidsen zelf niet ambieert.

Bedoeling van de cursus is om vanaf juli 1992 vlotter te kunnen voorzien in de alsmaar stijgende aanvraag voor rondleidingen. De cursus die omzeggens één schooljaar overbrugt, met respect voor de klassieke vakantieperioden, verloopt conform de bij wet vastgelegde richtlijnen van het Ministerie van Onderwijs en levert aan de geslaagden een gehomologeerd getuigschrift op.

Om organisatorische redenen maar vooral om vraag en aanbod in het gidsbeurtensysteem niet te ontwrichten, beperken we het aantal cursisten tot 40. Immers een gids die nooit wordt opgeroepen wegens een gebrek aan gidsbeurten raakt al vlug gefrustreerd en dat mag de bedoeling niet zijn.

Tenslotte willen we nogmaals benadrukken dat het gidsen en alles wat daar bij kijken komt een culturele vrijetijdsbesteding vormt en in geen geval gezien mag worden als een lucratieve bijverdienste "na de uren"....Zoniet groeit de frustratie des te meer. Concrete deelnemingsvoorwaarden vindt u verder in ons ledenblad. ALVAST SUCCES!!!

het bestuur

MIJMERINGEN

Omer Simoens

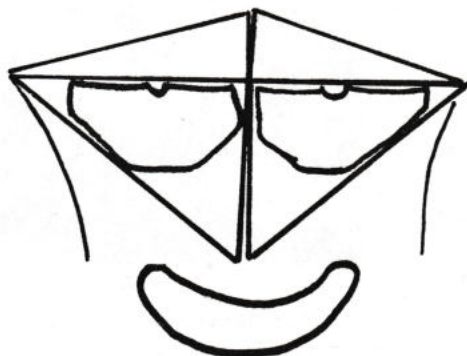
MIJMERINGEN

Het was nog in de tijd toen onder het in dienst zijnde stads-personeel een brief verscheen, waarin 2 bedienden werden gevraagd om met Pasen en in de zomer, op zaterdag en zondag, dienst te doen in het toerismebureau. Dat wastoen nog in het gebouw "Chez Pan" op de hoek van de Vlaanderenstraat en de Van Iseghemlaan. Ik was pas getrouwd, en wij konden een bijstuiver goed gebruiken (toen werden de overuren gedurende het weekend nog "enkel" betaald, d.i. zoals op een gewone werkdag, dus zonder supplementen).

Ik deed mijn aanvraag, maar tot mijn grote ontsteltenis werd ik kort daarna onverwachts binnengeropen in de zaal van het Schepencollege. Ik was nog nooit in dit heilige der heiligen geweest. Stelt u zich derhalve voor hoe ik - bleek als Pietje-de-Dood, en met een hart dat bimbamde tot in mijn oren, mijn intrede deed: "Dag Meneer de Burgemeester, dag Mijne Heren de Schepenen, dag Meneer de S..", begon ik. Maar de burgemeester, toen Adolf Van Glabbeke, man van de daad zoals hij was, stak onmiddellijk van wal. "d'Abord un petit interrogatoire en Français," beval hij, "Qu'y a-t-il spécial à la Place Marie-José?" "Ha," antwoordde ik al opgelucht, "Il y a là-bas une statue d'August Beernaert." "Très bien," keurde onze burgervader goed, "Mais qui était cet August Beernaert?" "C'était un ministre," antwoordde ik zelfzeker. "Non, monsieur," riposteerde Dolf, "Ce n'était pas un ministre..." Het angstzweet brak mij uit. "Pourtant," riskeerde ik zwakjes, "J'ai toujours cru que c'était un ministre, meme un ministre des travaux publics!" "Non, monsieur, non!" weergalmde Van Glabbeke's tenorstem. Ik voelde dikke zweetdruppels op mijn voorhoofd parelen en durfde niets meer zeggen. Daarop wierp de burgemeester mij een vernietigende blik toe en bulderde met de nodige tremolo's ingevolge hevige zielsontroering: "Ce n'était pas un ministre, monsieur, c'était un Premier Ministre, un Premier!"

U kunt zich voorstellen in welke doodsangst en met welk tril-lend stemmetje ik de rest van de ondervraging heb doorstaan. Na afloop gaf Van Glabbeke mij een goede raad mee: "Als toekomstig ambassadeur van Oostende, moet je "Keep Smiling" doen, always smiling, "Cheese, meneer, cheese!"

Bij mij kon er toen echter met de beste wil van de wereld geen glimlach meer vanaf, enkel een grimlach. Moraal van het verhaal: mijn collega en ik werden goed bevonden voor de dienst, maar ja, "zij" hadden 2 extra-krachten nodig, en er waren maar 2 liefhebbers! Zo zie je maar, dat je nooit moet wanhopen en a fortiori niet als je stadsbediende bent!

BOUWKUNDIG ERFGOED OOSTENDE

deel I INLEIDING

Sedert meer dan 30 jaar rijst er overal nieuwbouw op in Oostende, waaraan uiteraard de afbraak van bestaande gebouwen vooraf gaat. Stilaan is men gaan beseffen dat ook zeer waardevolle architectuur onder de slopershamer gevallen is. Vooraleer het te laat is, was het nodig eens te bekijken wat er nog rest van de Belle Epoque.

Wat ging vooraf aan deze bloeitijd ?

Bij het verkrijgen van het statuut van "Vrijhaven", in 1781, telde Oostende zowat 6000 inwoners, waaronder een 2000-tal vreemdelingen (een derde van de bevolking !). We troffen er Engelsen, Fransen, Hollanders en Israëlieten aan, die de stad een zeer kosmopolitisch aanzicht verleenden. Gezien het meestal rijkelui waren, groeide het mondaine en kulturele leven.

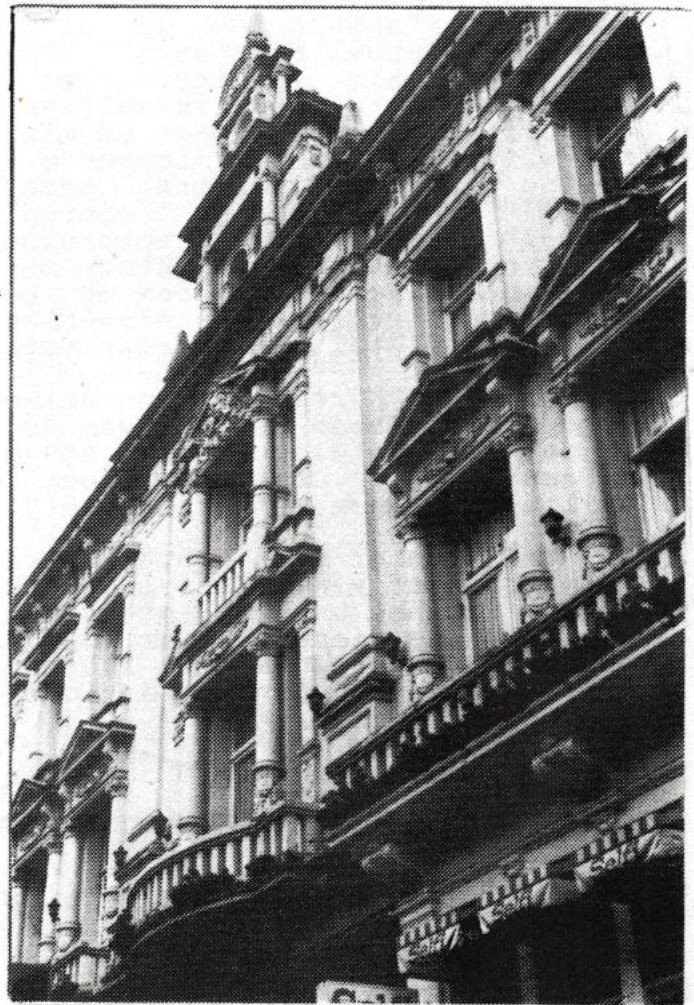
Net voor 1790 rijst het eerste theater uit de grond en ontstaat de eerste 'cercle littéraire'. Het hotelwezen zorgt voor een degelijk onderkomen.

Naast de scheepvaart en de visvangst ontdekt men de heilzame werking van de zee. Reeds in 1780 verschijnen de eerste badkarren op het Klein Strand en vier jaar later de eerste konsumptietent. De pakketbottendienst zorgt voor de nodige aan- en afvoer van handelaars en toeristen. Later, vanaf 1837, zorgt de trein voor de opening naar het oosten en het zuidoosten van Europa.

Na de Belgische onafhankelijkheid ontdoet Oostende zich, door het ontmantelingsdekreet van maart 1865, van de vestingen. Deze slopingswerken hebben meer dan 10 jaar geduurd. De drang naar bouwruimte was zo groot dat reeds voordien in de strook tussen de Van Iseghemlaan en de zeedijk houten paviljoenen opgetrokken werden, waaronder het eerste "Pavillon royal" en het eerste Casino. Diezelfde strook wordt door de staat in 1874 in exclusieve concessie gegeven aan een maatschappij die overgaat tot de verkaveling van alle gronden van de uitgestrekte vestingen rond de stad.

Dit opent de weg naar een niet in te tomen stadsontwikkeling.

Leopold II, jong dynamisch vorst van 30 jaar en pas op de troon sinds 1865, mobiliseert de financiële wereld van Brussel en Luik. Hij stuurt een aantal architecten over de plas naar Brighton, Hastings en Eastborne en neemt een urbanist onder de arm. Zo wordt Oostende herschapen tot één groot bouwterrein, zowel in de

Vlaanderenstr. - ingang Ensorgaanderij.
Neo-Renaissance - 1902

binnenstad als in het randgebied. Zo drukte Leopold II gedurende zowat 40 jaar zijn stempel op een nieuw en vernieuwd Oostende.

De toevloed van rijke burgers en hun architecten bracht allerlei bouwstijlen mee, gaande van neo-classicistische stijl tot de specifieke nieuwe strekking, de "Art Nouveau".

De eerste wereldoorlog onderbrak de bouwdruk, maar na 1918 wordt de trend verder gezet en wordt aangesloten met de "Art déco" van de jaren '20.

Toch beroepen velen zich nog op de klassieke bouwstijl en schrikken ze er dus niet voor terug verschillende bouwstijlen te mixen, waaruit het bekende eclecticisme spruit (bv. de Villa Maritza op de zeedijk). Ook gekke dingen hebben succes, zoals een soort romantisme van bv. cafés in een frivole mantel gehuld (de Châtelet).

In de "Golden sixties" komt Oostende voor de tweede maal in de belangstelling van de financiële wereld en zijn aanhang van bouwpromotoren. Het demokratiseringsproces, de sociale ontwikkeling ten voordele van steeds meer mensen, de verhoogde mobiliteit door de modernisering van de verkeerswegen, kortom de algemene welvaart, verhogen de explosie van het toerisme. Vraag en aanbod wisselen elkaar af in de immobilieënsector. Van strategisch militair belang is Oostende uitgegroeid tot een stad in bestendig beleg en beleggingen vanuit de zakenwereld.

Wat oorlogen niet vermochten, hebben die machten wel veroorzaakt : namelijk de blinde kaalslag en de teloorgang van belangrijk bouwkundig erfgoed, met in de plaats daarvan banale, opdringerige business-architectuur, waarachter veelal konijnehokken schuilen en waar het financieel rendement voorrang heeft op de woonkwaliteit.

Opeenvolgende stadsbestuurders van alle geuren en kleuren hebben op deze desastreuze gang van zaken geen vat gekregen. Integendeel. Zo werd o.a. het Bijzonder Plan van Aanleg steevast aangepast aan de eisen van de spekulanten, door gebrek aan een gedegen, overzichtelijke ruimtelijke ordening. Erger nog. Ze namen zelfs het initiatief tot het opstarten van megalomane projecten op de plaats van waardevolle kulturele infrastructuur, zoals geschied is met de stadsschouwburg en met wat er in de plaats is gekomen.

Een aantal van deze monsterprojecten kregen geen grond onder de voeten dankzij de akties van wakkere burgers en hun kulturele verenigingen.

Kappellestraat 72B
"Art Nouveau"

Zo zei Prof. Jan Tanghe in 1988 o.a. : "... het grote probleem waarmee Oostende vandaag geconfronteerd wordt, ligt in de verdwijning van het speelse, aantrekkelijke voorkomen van destijds. Ze heeft haar frivool kleed uitgetrokken, maar jammerlijk vervangen door de banale rok van de naamloze business-architectuur." Hij konkludeerde : "Oostende moet zich terug op alle vlakken, zoals in de 19de eeuw, aantrekkelijk maken. Zij moet haar overblijvend patrimonium, haar frivole leefsfeer in eer herstellen en eigentijds maken. Zij moet terug uniek worden en haar banaliteit afleggen. Zij moet kiezen tussen kwantiteit en kwaliteit. Zij moet, zoals destijds met Leopold II, royale eisen stellen en alleen maar opteren voor het allerbeste. Zij moet zich een uniek imago opbouwen."

Het is effectief mogelijk dit imago op te vijzelen vanuit het stedelijk beleid, een halt toe te roepen aan al die banaliteiten die de stad verstikken en het woonkader van ons dagelijks bestaan te vrijwaren, nl. door de aandacht toe te spitsen op die gebouwen die vanaf het einde van vorige eeuw van Oostende een koningin hebben gemaakt.

Christinastraat
ingang
Ensorgaanderij
"Art Deco"

Wat zijn nu die **Art Nouveau** en **Art Déco** ?

In Engeland heerste in de 19de eeuw koningin Victoria die haar naam gegeven heeft aan het Victoriaanse tijdperk. Door imperialisme en kolonialisme was Engeland een industriële welvaartstaat. Klassieke architectuur, geïnspireerd door de Griekse en Romeinse tempelbouw, was een symbool van voornaamheid en prestige. Het is een universeel verschijnsel geweest, waarmee zich ook moderne dictaturen hebben getooid.

In Engeland ontstaat in de tweede helft van de 19de eeuw een dubbele reactie. Enerzijds tegen het weelderig tierend classicisme, anderzijds tegen de banale industriële gebruiksprodukten, die dreigen de kunstambachten te verdrukken. Zo ontstaat de beweging 'Arts and Crafts' (kunst en ambachten), die er voor zorgt dat de strenge rechtlijnigheid plaats maakt voor meer dynamische, lenige en luchtige ar-

chitectuurvormen. Deze nieuwe vormtaal wordt "Modern Style" genoemd. De natuur zorgt voor nieuwe inspiratie.

Harde bouwmaterialen, zoals ijzer en steen, worden kneedbare vegetarische bouwonderdelen die samen in een geordend geheel een speels uitzicht vertonen. Ook het interieur en de meubilering krijgen nieuwe, soepele vormen, want ook de kunstambachten worden in het vernieuwingsproces betrokken (cfr. het werk van architect Victor Horta).

Het luchtige en het frivole wordt verkregen door het veelvoudig gebruik vanivoorkleurige, rode, groene en blauwe glazuurplakketten en decoratieve majolikategels, zowel buiten als binnen.

Horta heeft veel volgelingen. Zo vinden we in Oostende o.a. Charles Pil, die meer dan 50 woningen zal nalaten. Een aantal daarvan zijn eclectisch van opvatting.

Maar uiteindelijk blijkt dat de Art Nouveau, zoals de Modern Style in België en Frankrijk wordt genoemd, meer een mode is dan een specifieke bouwstijl, alhoewel door de sterke ontwikkeling van de drukpers, de fotografie en de tijdschriften deze stijl in Europa en Amerika een grote bekendheid verwierf.

De wereldtentoonstelling van 1913 te Gent rekende af met dat slingerend vegetarisme dat uiteindelijk een dure zaak wordt voor de opdrachtgevers en introduceert decoratieve vormen die sterk stylitisch zijn en gaan aanleunen bij geometrische vormen.

Duitsland en Oostenrijk laten hun invloed kennen met de secessiebeweging die een strengere vormtaal hanteert.

Met de "Exposition des arts décoratifs" van 1925 in Parijs wordt definitief de **Art Déco** met zijn meetkundige figuren ingeluid; ook deze figuren worden uitgetekend op basis van bloemen en planten. Ook nu drukt deze stijl door in het interieur en de meubilering, tot zelfs in de haute couture (Coco Chanel). De siermotieven worden steeds in reliëf aangebracht, waardoor de speling van licht en schaduw die vormtaal sterk gaat accentueren.

Vanuit Nederland duikt vanaf 1925 de meest moderne architectuur op, namelijk de "nieuwe zakelijkheid". Koel, strak van lijnen, rationeel krijgt de baksteen een voorname rol te vervullen, zowel door kleur, vorm als baksteenverband. De gekende blok- of kozijnramen blijven in de Nederlandse traditie.

A. Buylstraat 26-34
Architect Pil
"Art Nouveau"

Ontdaan van overtollige, decoratieve protserigheden, maar dikwijls opgesmukt door waardevol beeldhouwwerk, vertonen de gevels koele voornaamheid.

In Oostende bestaan er een aantal merkwaardige gebouwen in die stroming opgevat.

Zo stoppen we op de drempel van het jaar 1940, toen de Oostendse koningin het stilaan liet afweten en de oorlog haar alle glans ontnam.

Kapellestr. 17

Majolicasier-
panelen in

"Art Nouveau"-
stijl.

Met het structuurplan hoopt het stadsbestuur een beleid te kunnen uitstippelen om verdere verloedering te kunnen opvangen en de ontwikkeling van de stad, met zijn 70.000 inwoners en duizenden toeristen, in goede banen te leiden.

(Het is in 1988, en zelfs een stukje vroeger, van start gegaan.)

Daarin zegt de burgemeester ter inleiding : "Het moet een richtplan zijn dat ons helpt het waardevolle in ons patrimonium zoveel mogelijk te behouden en de hiaten op te vullen met nieuwe, eigentijdse, milieu- en cultuurvriendelijke elementen. Daaraan te mogen meewerken is een uitdaging".

Is Oostende op weg opnieuw een koningin te worden ?
Dat is de vraag !

Architect Karel VERBANCK.
april 1991.

(foto's : Marcel Braet)

PEURDERS ZOALS IK...

Omer Simoens

Vervolg op "DE PEURDERS KOMEN D'RAAN!" (jg.3 , nr. 2 , p. 44)

Ik zat eens te peuren onder het Westerstaketsel, en naast mij kwam een kelner-peurder zijn geluk beproeven. Hij was nog geen tien minuten bezig of hij gooide daar een reuzepaling van ten minste een halve kilo in zijn regenscherm. Hij wilde zijn buit veilig stellen en trok vlug zijn paraplu naar boven. Doch de baleinen plooden en braken onderhet gewicht door en....de paling plofte terug in het water. De onfortuinlijke visser mocht huiswaarts keren en schonk mij zijn peur.

's Anderendaags keerde ik terug met zijn peur, doch ik kreeg geen enkele beet.....Dus, de paling is wel een roofdier en een veelvraat maar hij lust blijkbaar het liefst vers aas. Zó woont er op de Meiboom een kampioen-palingvanger, die alleen vist in de grootste vijver van het Maria-Hendrikapark, rondom het eiland "Koninginnehof". Hij heeft steeds een spade bij zich die hij gebruikt om bij eb strandwormen te steken. Vooraleer zijn vispartij te beginnen, zoekt hij eerst enkele verse aardwormen.

Wij noemden hem vroeger "de dobberaar", omdat hij met één van zijn drie hengeloeden steeds aan het dobberen was, d.i. hij hield zijn vislijn voortdurend in beweging door met zijn dobber lichtjes vooruit te trekken. Hij viste steeds op minder dan één meter afstand van de oever. Op die manier heeft hij duizenden palingen verschalkt, die ergens onder een steen verscholen lagen, met alleen hun kop er buiten en wachtend op een prooi.

Pol, een andere Meiboominwoner ving zelfs kanjers van palingen, variërend van één tot anderhalve kilo, met als aas de ogen van pas geslachte konijnen.

En Zwarte Tjeppen dan! Je weet wel, die wonderbare Meibomenaar, die op zo'n originele manier aan z'n aardwormen geraakte! (zie Gidsenkrantje 1990 nr.4). Er werd van hem verteld dat hij vóór dag en dauw in het bosje rondzwierf om overal zijn fuiken te lichten en z'n grondlijnen boven te halen. Hij viste weliswaar met een paar lange bamboestokken, maar dat was slechts camouflage om zijn andere activiteiten te verdoezelen. Zó zag ik hem eens in de "Lac" (d.i. het Spiegelmeer) langs de oeverboord in het gras sluipen als een indiaan. Hij was gewapend met een enorm schepnet. Het was "veustijd", d.i. de periode waarin de karpers en brasems hun eitjes komen deponeren

in het riet. Aan zo'n hoopje rietgewas stopte hij, want hij zag enkele rietstengels bewegen. Vliegensvlug plofte hij zijn schepnet in het water, en sleurde daar een "zwijn" van een karper op het droge van ten minste 6 kg! Een lijnvissermaat-

schappij heeft Zwarte Tjeppen later tot controleur van de visverloven gebombardeerd. Naar het schijnt, is nog nooit eerder een betere controleur aangesteld, want onze Tjeppen kende alle trucjes. Hij was zo iemand als: "Geen beter douanier als hij die zelf smokkelaar is geweest!", of nog meer toepasselijk: "Geen beter jachtwachter dan hij die zelf stroper is geweest!"

In het zeewater gebeurt het peuren zonder dobber, want met de getijden verandert de diepte bestendig. Hoe minder water, hoe groter de kans dat je de paling in je peurnet kunt doen belanden. Bovendien is peuren nachtwerk, want gedurende de dag zal de paling door de klaarte gemakkelijker de peur loslaten zodra hij boven water komt. Ik ging het liefst peuren in de maanden september en oktober, want dan trekt de paling weer naar zee en luk je de beste vangsten. Ook ging mijn voorkeur uit naar het opkomend tij, want dan wagen de palingen zich het dichtst bij de oever. Ik vertrok meestal rond 19 uur of 20 uur bij de laagste waterstand, en begon aan de derde steiger van het westerstaketsel op de trap, die van de "bas" bij het klein strand naar de vaargeul afdaalt. Daar kon ik ongeveer anderhalf uur peuren tot het water te hoog rees. Ik verhuisde dan tussen de palen aan de binnenkant van de steiger, die nu echter dichtgemaakt werd. Wanneer het water ook daar te diep werd, eindigde ik soms op de "bas" zelf. De "bas" is de met zeewier begroeide stenen helling die loopt vanaf het afscheidingsmuurtje met het Klein Strand naar de havengeul toe.

Daar kreeg ik de felste beten, maar daar was het ook de moeilijkste plaats om de paling in je net te krijgen. Hij duikt immers met je peur onmiddellijk naar de vaargeul toe, en probeer hem dan maar omhoog te krijgen...tot in je net! Een leek kan moeilijk begrijpen wat een kracht en macht een paling heeft! Zelfs het kleinste aaltje voel je heel goed trekken aan je rechterarm, om dan maar te zwijgen

over de dikke en dubbele duim-palingen.

Ik vertel geen visserslatijn als ik je zeg dat ik eens mijn rechter-arm uit het gelid werd getrokken door een "kastaar" van een paling, zonder dat ik erin slaagde hem ook maar één cm. nader bij mijn paraplu te brengen.

Eens, bij heel lage ebbe, kreeg ik in de havengeul de beet van een echt zeemonster. Het sleurde eerst mijn lijn helemaal naar rechts en daarna naar links onder mijn regenscherm door naar de diepte. Ik probeerde wanhopig met beide armen mijn peur met die "bastebeier" van een paling eraan, in de richting van mijn paraplu te krijgen. Toen ik er eindelijk voor de helft in geslaagd was hem over de rand van het regenscherm te heffen, sloeg hij plots met zijn zilverwitte staart en loste zijn beet. Ik plofte achterover tegen de trap en.....het sprookje was uit!

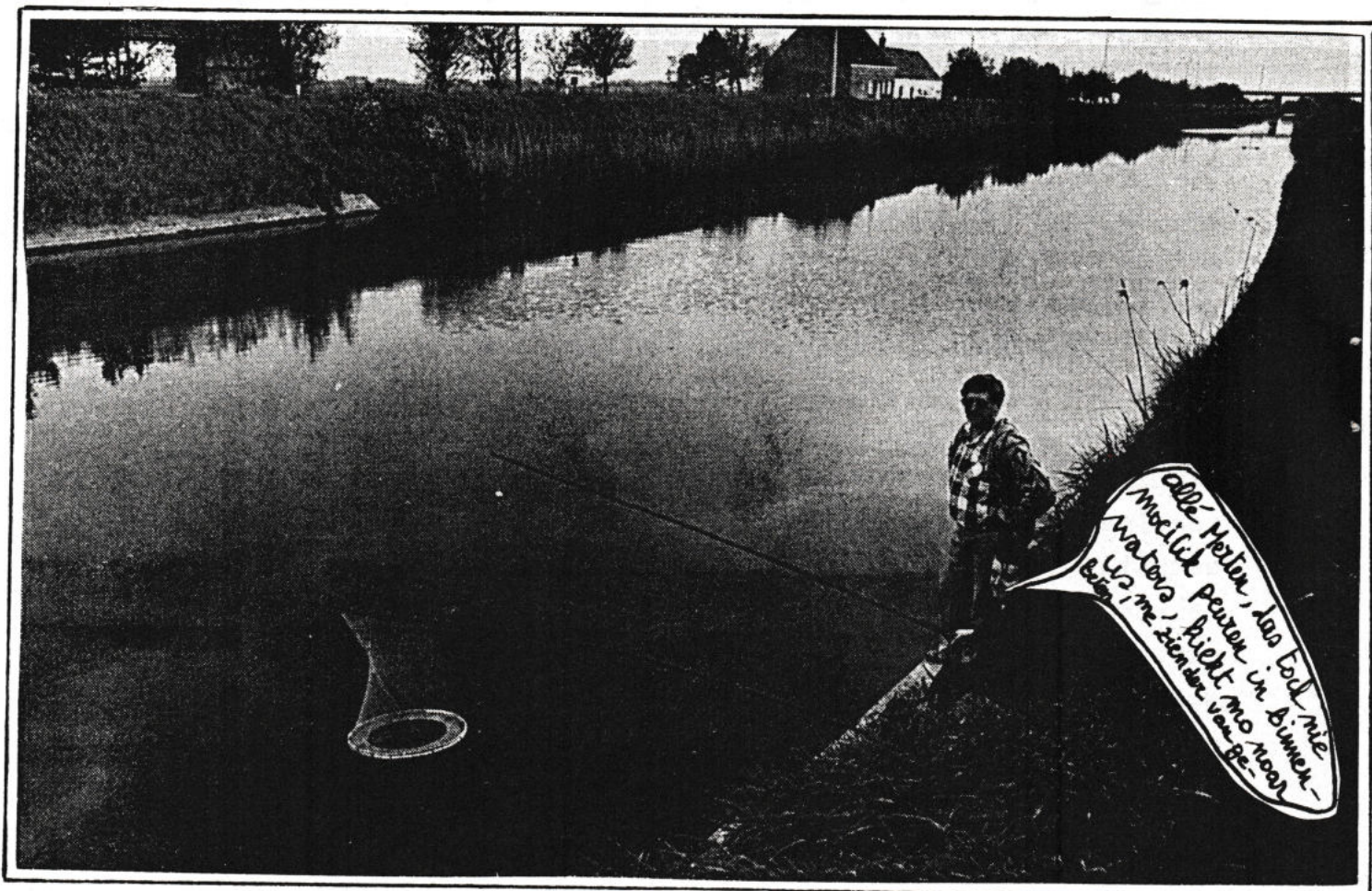
Het nadeel van peuren is wel dat het bijna onmogelijk is om hele grote palingen te vangen. Ik troost mij echter met de gedachte dat de meest smakelijke palingen de duim-palingen zijn, waarvan er zo'n twintigtal in één kilo gaan.

In het Bureau van Financiën had ik een goede kameraad aan wie ik het wel en wee van het peuren toevertrouwde. Deze was een zeer vindingrijke, praktische kerel. Hij fabriceerde een soort wolvenklem, met een netje errond in fijne mazen. De peur zelf moest in 't midden van de open klem hangen. Van zodra hij een beet voelde, zou hij aan het touwtje trekken waardoor de wolvenklem zou toeklappen en..... de argeloze paling zou gevangen zitten in het net, en dit zonder enige ontsnappingsmogelijkheid! Een ingenieus systeem, zeg nu zelf! Mijn collega had het thuis al uitgetest en het werkte prima. Maar.... de uitvoering in de praktijk, dat was wat anders! Op een avond was het zover, en beiden togen we hoopvol naar het Westerstaketsel. Ik had twee identiek dezelfde peuren gemaakt : ik peurde op de klassieke wijze en mijn maat-Edison met zijn snuggere uitvinding.

Wij zaten een eindje van elkaar verwijderd om elkaar niet te hinderen. Toen ik al een tiental palingen in mijn net had geslingerd, wachtte mijn steeds sipper kijkende kameraad nog steeds op zijn eerste beet. Ik kreeg medelijden met hem en wij verwisselden van plaats. Maar o wee! Mijn maat slaagde er niet in ook maar één schamel aaltje te verschalken met zijn vertrouwd systeem, terwijl ook ik nu als op 't droge peurde want ik voelde hoegenaamd niets. Bij mijn collega is het bij die ene poging gebleven, want zijn

uitvinding moet het effect gegeven hebben van een palingverschrikker. In zijn tuin had hij 'n visvijvertje vol goudvisjes. Toen hij hoorde dat ik na afloop van een peurpartij de kleinste palinkjes terug in het sop gooide, vroeg hij mij bij een volgende gelegenheid een aantal palingen te bezorgen voor zijn visvijver, wat prompt gebeurde. Ongeveer een maand later stelde hij een drama vast. In zijn visvijvertje zwommen enkele goudvisjes rond, die eigenaardige cirkels beschreven. Bij nader toezien bleken het goudvisjes zonder staart te zijn. Mijn hongerige palinkjes hadden namelijk hun groei-proces willen versnellen met goudvisstaarten! De ongelukkige Edison moest noodgedwongen zijn visvijver leegscheppen om die kleine slokoppen te kunnen verwijderen. Tien jaar later heeft hij er nog een reusachtige aal uitgehaald, die waarschijnlijk zich in zijn jeugd had weggestopt in het slijk. En zeggen dat mijn maat de kat van zijn geuur het leven onmogelijk maakte omdat hij het arme dier ervan verdacht geregeld zijn visvijver leeg te plunderen....

Eén van mijn zeven (u leest goed : zeven) schoonbroers werd zodanig door mijn laaiend enthousiasme gebeten, dat hij die boeiende vrijetijdsbesteding ook eens wilde beproeven. Zelfs mijn nieuwbakken vrouwtje wilde getuige zijn van dat memorabel peurfestijn. Wij dus met ons gedrieën per fiets naar het Westerstaketsel. Terwijl ik op

het Klein Strand ons peurgerei in orde bracht, daalde mijn schoonbroer al de trap af om aan een kleine natuurlijke behoefte te voldoen. Ik waarschuwde hem niet te ver te gaan, want de twee onderste treden van die trap zijn niet voorzien van klinknagels, maar wel begroeid met glad zeewier.

Plots ~~wer~~klonk een ijselijke schreeuw! Mijn schoonbroer had zich toch te ver gewaagd en was in de havengeul gegleden. Gelukkig kon hij zich nog vastgrijpen aan de onderste trede, zodat hij met het stromende water niet zeewaarts werd gezogen. Mijn vrouw en ik sleurden hem met verenigde krachten terug op het droge. Mijn kletsnatte schoonbroer vertrok vliegensvlug met mijn vrouw naar ons appartementje in de Spaarzaamheidsstraat om er droge kleren aan te trekken. Ik zag hem niet meer opdagen, en daarom heb ik het die avond eens geprobeerd met twee peuren. Na een uurtje/peurde ik liever verder op de traditionele manier met één peur. Je moet weten dat je bij het peuren soms twee palingen terzelfdertijd kan vangen, zodat ik de indruk kreeg dat aan de ene peur de paling oostwaarts trok en aan de andere peur westwaarts. Het resultaat hiervan was dat ik beiden ofwel over ofwel tegen de onderkant van mijn paraplu gooideenfin, door dat onverwacht stortbad afgekoeld, heeft mijn schoonbroertje zich nooit meer aan een tweede experiment gewaagd. Mijn vrouw had hem mijn droge kleren bezorgd waaronder een broek waarin hij letterlijk zwom : ik woog toen 96 kg en hij amper 60! 's Anderendaags bekeek mijn schoonmoeder haar zoon met een scheel oog en vroeg wat er met zijn broek gebeurd was....Arme jongen, ik stop liever mijn verhaal want het zou zoals bij Multatuli een een-tonig, ja zelfs triestig verhaal kunnen worden.

Eén van mijn beste peurpartijen was eens met mijn broer, weeral op mijn drie geliefkoosde pleisterplekjes op het Westerstaketsel. Het donderde, het bliksemde en het goot water. Wij peurden slechts met één enkele paraplu, mijn broer rechts en ik links ervan. De palingen waren op de loop en het is ongelooflijk hoeveel palingen wij in, naast en over ons regenscherm hebben gezwierd. Wij eindigden op "de bas". Daar kreeg ik tot twee keer toe een fameuze beet, zonder hem mee te krijgen in onze paraplu. Ik vroeg mijn broer met het regenscherm eventjes weg te gaan. Voor de derde keer kreeg ik beet en met veel moeite kon ik een twee duim-dikke paling tegen het afscheidingsmuurtje met het Klein Strand gooien. Wij eindigden onze peurpartij in de beste stemming met een driekwart volle emmer lekkere palingen!

Een echt wonderbare visvangst....Maar zoals ons aller Guido Gezelle

Derde peurwedstrijd in propere Wulpenvaart

24.5.91

WULPEN — Ter gelegenheid van de lokale kermis houdt het Wulpense feestcomitee op zaterdag 25 mei voor de derde keer een peurwedstrijd. De organisatoren Maurits Boucquez en Gilbert Devroe nodigen de liefhebbers en de kijkers uit een poging te wagen of een blik te werpen.

„Peuren is al eeuwenoud. Sommigen noemen het stropen of minderwaardig vissen, anderen vinden het oervervelend. Voor de echte liefhebbers

is het veel meer sport dan gewoon vissen,” stelt Maurits.

Het peuren speelt in op de reuk- en smaakzin van de paling en de klemkracht van zijn bek. „Het vergt geen dure uitrusting, primitief gaat ook. Ze bestaat uit een gewone bamboehengel, twee meter dun nylonkoord, dobber, loodje en heeft als voornaamste onderdeel de peur. Het lokaas bevat regenwormen die met een rijgnaald op een dunne garendraad gestoken worden,” legt Gilbert verder uit.

Daarnaast is nog een peurnet nodig om de palingen gevangen te houden. Dat kan met een vel van een fietswiel, waaraan een puntnet is bevestigd, vlot gehouden door binnenbanden.

Langs de vaart peurt Antwerpenaar Constant Ackx. Die kocht daar vlakbij in 1981 een

huisje om er later als gepensioneerde te wonen en te peuren. „De vuile periode van de Wulpenvaart is gelukkig voorbij. Helaas stinkt nu weer het Langgeleed achter mijn deur. Volgend jaar zou ook dat verholpen zijn.”

Grammen

Maurits legt even zijn paling-boekhouding bloot. Tussen 15 maart en 14 mei noteerde hij 15 vangsten, goed voor 336 palingen. Daarvan werden er meer dan tweehonderd kleintjes terug in 't water geworpen. Vorig jaar vingende 39 deelnemers aan de kermiswedstrijd negentig palingen die samen 1,6 kg wogen. De winnaar ving er negen, goed voor 208 gram. Een gezamenlijke palingsouper zit er duidelijk niet in.

Per gevangen paling krijgt

men tien punten, plus één punt per gram. Volgens hun rangschikking winnen de deelnemers één van de drie trofeeën en een geldprijs uit de prijzenpot van vijfduizend frank. Daarmee kan men dan paling gaan eten... (CDK)

het zo eenvoudig uitdrukte, zat ik het liefst aan de waterkant "alleen en van geen mens gestoord".

Yes, I am really a lonesome eel-boy!

En nog iets : het verschil tussen een palingbeet en een krabbebeet is heel duidelijk te voelen. Een krab (of krabben) doet je peur zwaarder aanvoelen, terwijl het kleinste palinkje reeds ferm kan snokken aan je rechterarm. Het is nog gebeurd dat ik vroegtijdig mijn peurpartijtje moest afbreken omdat die vraatzuchtige krabben mijn peur bijna volledig hadden opgepeuzeld. Nu hoor ik je al vragen : "Maar hoeveel kg paling bracht die knul eigenlijk naar huis?" Welnu, elke peurpartij duurde bij mij zo gemiddeld vier à vijf uur. Nu zal je misschien opwerpen : "Waarom peurde hij niet langer?". Zoals u nu weet is het peuren in zout water afhankelijk van de getijden, en volgens mij best bij opkomend tij en invallende duisternis. Bovendien peurde ik aan het staketsel meestal rechtstaand en haalde ik soms halsbrekende toeren uit over glibberige balken zodat ik mij 's anderendaags al voldoende geradbraakt voelde. Na de jongste wereldoorlog en in de gouden vijftiger jaren, mocht je over 't algemeen rekenen op één of twee kg paling per peurpartij. Ik heb toen aan collega's - tegen 20 fr het kg nota bene - nog levend verse palingen verkocht, 't vel afgestroopt, gekuist en gewassen, dus werkelijk panklaar! In de zilveren zestiger jaren verminderde mijn vangst echter geleidelijk tot ongeveer een halve kg. Ik eindigde in de koperen (of blekken?) zeventiger jaren met

hoop en al zo'n 10 à 20 palingen. Het smeer was er dus af!

Mijn recordvangst in een korte tijd was eens 56 palinkjes in een goed half uur. Weliswaar heb ik slechts de 15 dikste ervan bewaard, de rest heb ik terug in zee gegooid met beleefd verzoek terug te keren als ze wat gegroeid zouden zijn. Na dat half uur heb ik nog circa twee uur gepeurd, zonder ook maar één enkele beet meer te krijgen. De paling "liep" niet meer.

Ja ja, peuren is een groot vraagteken : je weet nooit vooraf hoe het zal aflopen, een soort voetbalmatch dus! Peuren lijkt simpel en ik weet dat er vissers zijn met een peperdure, gesofisticeerde uitrusting, die een peurder, zoals ik, minachtend bestempelen als een achterlijk type, een idioot. Welnu, ik begon als lijnvisser in 't bosje, later in het springsas (=spuikom), de anti-tankgrachten, de vaarten en binnenwateren. Ik beproefde het enkele jaren met een drietal waphengels in de Kalkaert en zelfs in de havengeul. Ook trok ik twee jaar met een kruisnet naar beide staketsels, maar.... het peuren blijft mijn favoriet "for ever", op voorwaarde natuurlijk dat je voldoende beet krijgt!

Wat een verrukkelijk gevoel geeft het als je worstelt met een nazaat van het Loch Ness-monster, dat trekt en sleurt aan je arm en dat je na een heroïsch gevecht, uiteindelijk in je peurnet kan slingeren. Dertien jaar geleden ben ik echter verhuisd, en ik kom er niet meer toe te peuren. Mijn vrouw heeft er namelijk haar veto tegen gesteld dat ik 's avonds nog ga peuren: "Je moet dat maar doen in den klaren dag", luidt haar verdict."Er lopen tegenwoordig te veel gevaarlijke mannen rond, die je zouden beroven (sic!) en in het water gooien!", zegt ze. Het is al boter aan de galg gesmeerd als ik tegenpruttel en zeg dat peuren in het donker moet gebeuren, dat je gedurende de dag één enkele sukkelaar-paling zal vangen, vergeleken met tien kanjers 's avonds, dat het sop in dit geval de kool niet waard is om al die moeite te doen. Blijkbaar vindt zij - ondanks 39 jaar huwelijkstribulaties - het toch nog te vroeg om al de lustige weduwe te spelen....Kan iemand mijn probleem oplossen? Bij voorbaat hartelijk dank.....

+++ NAWOORD +++

Als er nu weer reacties komen op deze bijdrage over peuren, dan zou mij dat hoegenaamd niet verwonderen, zulle!

In de binnenwateren, dus in zoet water, heb ik nog nooit gepeurd, dus daarover kan ik niet meepraten. En bovendien zal zelfs in zee-water iedere peurder zijn eigen systeem toepassen. Hoor ik daar niet de stem van Julien : "Zeg, Merten, ik ga niet akkoord.....met.....!!!"

ST.-PETRUS & PAULUSKERK

II: BOUWGESCHIEDENIS VAN DE KERK.

Vincent Duflou

Vervolg op ST.-PETRUS & PAULUSKERK deel1
(Lange Nelle 2de jg. nr. 4, pp.55-59)

A: De Oude Sint-Petrus en Pauluskerk.

Het blijkt dat de oude dekanale kerk van de stad Oostende een vrij eenvoudige en logge konstruktie was. Men kon ze niet echt beschouwen als een architektonische bezienswaardigheid. Voor koning Leopold II was deze kerk een doorn in het oog. Leopold II had namelijk grootse ideeën voor onze kuststad. Hij had het plan opgevat om Oostende uit te bouwen, zij het naar Engelse voorbeelden, tot de voornaamste balneaire stad van gans de Europese Westkust. Hiervoor liet hij een groot urbanisatieprojekt doorvoeren in onze stad. In het kader van zijn prestigeprojekt was Leopold II de mening toegedaan dat de oude Sint Petrus en Pauluskerk maar moest afgebroken worden en vervangen door een nieuw prestigieus kerkgebouw. Deze kerk moest door haar pracht en praal de bezoekers aan onze stad verstomd doen staan op het ogenblik dat zij Oostende binnenreisden. De nieuwe kerk moest als het ware de rol van ambassadeur vervullen voor onze stad.

Leopold II stootte met zijn nieuw kerkprojekt echter op verzet van de toenmalige deken. Deze wilde niets weten van een nieuwe kerk. Onderhandelingen tussen de vorst en de kerk leverden niets op, de onenigheid bleef bestaan.

Totaal onverwacht, op 14 juli 1896, valt de oude kerk ten prooi aan de vlammen. Ze gaat zo goed als volledig in de brand op. Alleen de toren en het barok kerkportaal bleven gespaard. Eigenaardig genoeg bleek men onmiddellijk te weten wat men zou doen. De oude kerk zou niet meer herbouwd worden en men zou overgaan tot de onteigening van een aantal huizenblokken. Deze moesten plaats ruimen voor een totaal nieuw kerkgebouw vooraf gegaan door een groot plein. We kunnen eigen-

Fig. I: Zicht op de Middenbeuk van de afgebrande Kerk

lijk zeggen dat men daags na de brand reeds beschikte over een algemene planning.

Ten gevolge van de onenigheid tussen Leopold II en de kerk en de daarop volgende brand deden geruchten de ronde dat de oude kerk wel eens opzettelijk in brand zou gestoken geweest zijn en dit in opdracht van de koning zelf. Men wist zelfs nog te vertellen dat de brandstichting het werk was geweest van een socialist.

Kunnen en mogen we nu wel spreken van brandstichting? Is er concreet bewijsmateriaal? Het enige wat we hierover kunnen aanbrengen is dat er op het ogenblik van de ramp herstellingswerken in uitvoering waren aan het dak van de kerk. het is best mogelijk dat die brand het gevolg is van onvoorzichtigheid tijdens de herstellingswerken. Het feit dat men kort na de brand reeds beschikte over een algemene planning is ook geen argument dat de gedachte van brandstichting staaft. We kunnen aannemen dat die ideeën reeds lang opgenomen waren in het urbanisatieproject van Leopold II. Zeker is dat het afbranden van de oude kerk in de kaart speelde van Leopold II. De weg lag open voor de realisatie van zijn prestige kerk.

B: De Huidige Sint Petrus en Pauluskerk.

Voor de bouw van de nieuwe kerk werd er beroep gedaan op de Brugse architect Louis dela CENSERIE. Reeds in 1897, een jaar na de brand had hij de plannen voor de nieuwe kerk voltooid. Het ging om een 3-beukig neogotisch bedehuis, met een schip (=middenbeuk) bestaande uit 5 traveeën en een koor van 2 traveeën diep dat 6-hoekig afgesloten is. Tussen het schip en het koor was er nog een transept (= dwarsbeuk) voorzien. De afmetingen op het oorspronkelijk plan bedroegen 70 meter voor de lengte en 36 meter voor de breedte. Aan de oostgevel van de kerk werden er 2 torens ingeplant elk met een hoogte van 34 meter. Vooral-

(1) Travee: dit is het vlak tussen 2 steunpunten, inz. een gewelf in een kerk

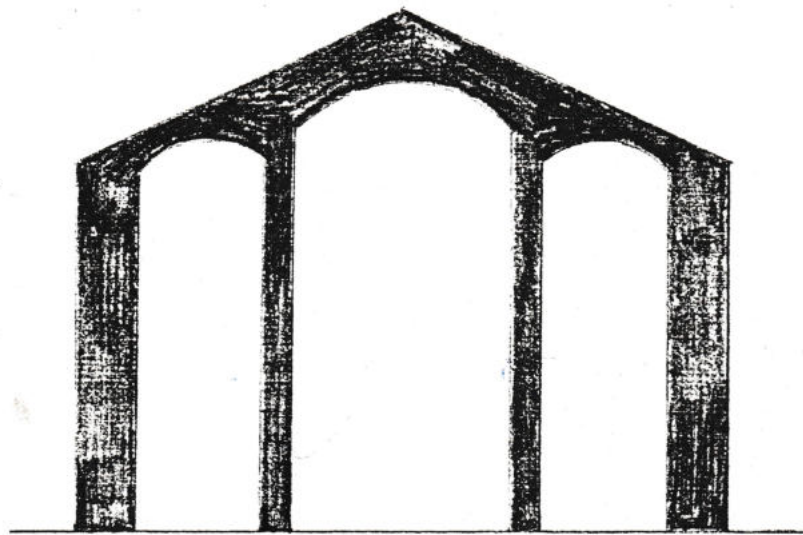

Fig. 2: Doorsnede van een hallekerk.

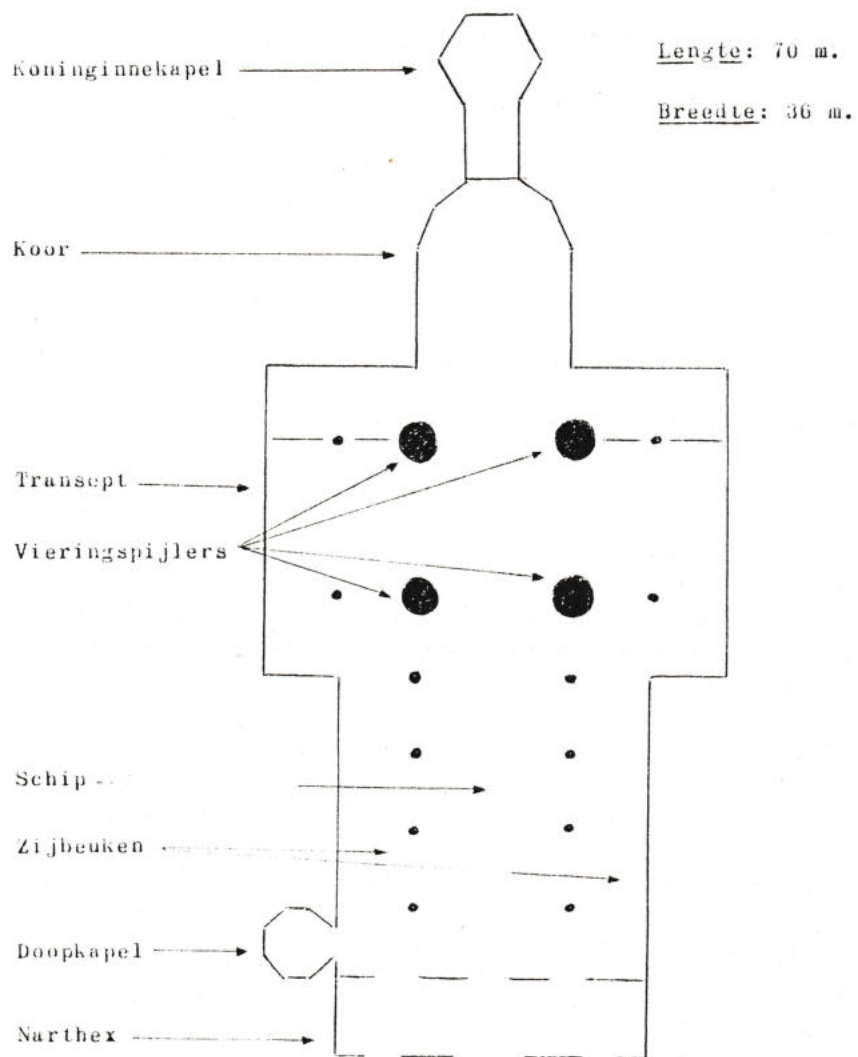

Fig. 3: Grondplan van de huidige SS. Petrus en Pauluskerk.

eer dela CENSERIE zijn plannen indiene ter goedkeuring bij de Koninklijke Kommissie voor Monumenten, bracht hij zelf nog eerst veranderingen aan. Zo bracht hij onder meer de hoogte van de torens terug tot 72 meter. Dit was zozegd om esthetische redenen. De ware reden was dat hij de bouwkosten voor de nieuwe kerk wilde of moest drukken.

In 1898 werden de plannen dan uiteindelijk ingediend bij de Koninklijke Kommissie voor Monumenten ter goedkeuring. De plannen werden goedgekeurd, doch de leden van de kommissie betreurden het sterk dat de architect zich niet had laten inspireren door het kerktipe dat doorgaans aangetroffen wordt langsheen de Belgische kustvlakte. Deze kusterkerken waren 3-beukige hallenkerken, voorzien van slechts I zware robuste toren. Die hallenkerken gaven de indruk van een soort bolwerken te zijn die weerstand konden bieden aan de gure winden en zware stormen, frekwente natuurverschijnselen aan onze kust. De nieuwe kerk daarentegen vonden ze te gekompliceerd, te verfijnd en te gekunsteld. Ze kwam over als een tere, broze konstruktie welke bij de eerste storm als een kaartenhuisje in elkaar zou storten.

Wellicht om de leden van de kommissie gunstig te stemmen en alzo de grondplannen makkelijker te laten goedkeuren gaf dela CENSERIE toe dat zijn kerk inderdaad ietwat gekompliceerd en te gekunsteld overkwam. Hij besluit nog wat vereenvoudigingen aan te brengen in de ornamentatie van het roosvenster in de oostgevel alsook in de struktuur van de torens.

Terloops kan men zich de vraag stellen of er een inmenging van koning Leopold II geweest is voor de goedkeuring van de plannen? Het is niet uitgesloten. Zou de Kommissie voor Monumenten de plannen, zoals dela CENSERIE ze had getekend, ook hebben aanvaard indien de kerk niets te maken had met de urbanisatieprojekten van de vorst? Niet noodzakelijk want we weten dat de kommissieleden de voorkeur gaven voor

(I) Hallenkerk: dit is een kerk waar de zijbeuken zeer hoog opgetrokken zijn. Schip en zijbeuken rusten onder één dak.

RÉCAPITULATION GÉNÉRALE.

1 Église et parties inférieures des tours		1,067,948,92
2 Sacristies et dépendances		46,708,92
3 Honoraires de l'architecte calculées à 5 pour % sur la dépense totale		55,732,89
4 Frais d'agence et de déplacement calculés à 1/2 pour % sur la dépense totale		5,573,29
5 Frais de surveillance		10,000,00
Total général francs		1.185,964,02

Dressé à la somme de un million, cent quatre-vingt-cinq mille, neuf-cent-soixante-quatre francs, deux centimes, par l'architecte soussigné.

Bruges, le 26 Octobre 1898.

L. DELA CENSERIE

Vu et approuvé par le Conseil Communal d'Ostende, en séance du 22 Novembre 1898.

PAR LE CONSEIL

Le Secrétaire
A. VAN ISEGHEM

Le Bourgmestre
PIETERS

Vu et approuvé par le Conseil de Fabrique en séance du 6 Novembre 1898.

P.-X. Decanniere, *Curé-Doyen*, H. Desmet, Auguste Hamman, Albert Vander Heyde, L. Verbeeck, Aug. Christiaens, E. Van Caillie, E. Schottey, G. Vander Heyde, Dr Schramme.

Vu et approuvé par la Députation permanente du Conseil Provincial, en séance du 6 Janvier 1899.

Le Greffier
VEROUGSTRAETE

Le Président
B^r RUZETTE

Typo-Lithographe, A. ELLEBOUÏT, rue de l'Église, 50, Ostende.

Fig. 4: Goedkeuring Kostprijs van de Kerk.

een robuster kerkttype.

In 1901 wordt dan uiteindelijk gestart met de bouw onder het pastoraat van Pierre Xavier DECANNIERE. Op 5 augustus van dat jaar werd de symbolische eerste steen gelegd door Leopold II (het gebouw was toen reeds 4 meter hoog opgetrokken). De aannemer was G. VAN OPHEM uit Brussel. De kostprijs (1897) werd geschat op minder dan 1,2 miljoen frank (= 1,2 miljard frank nu). De gebruikte steensoort was blauwe hardsteen van Moha of Vinalmont (nabij Huy). Waarom er nu juist geopteerd werd voor het gebruik van deze steensoort zou onder ander een verklaring vinden in het feit dat de groeven waar die blauwsteen werd ontgonnen ooit eens eigendom waren van de koning. Naast blauwsteen werd er ook roze graniet verwerkt in de kerk.

Ook van buiten uit werd de la CENSERIE niet gespaard van kritiek. Velen vinden zijn kerk maar niets, ze heeft belachelijk kleine afmetingen. Vooral het interieur wordt sterk bekritiseerd. De beuken, inzonder het schip komen zeer smal over. Men vond het jammer dat de architect geen monumentaal altaar had voorzien. De binnenmuren zijn opgetrokken in baksteen bedekt met een pleisterlaag waarop natuursteen werd geïmiteerd. Deze natuursteenimitatie vond men zeer goedkoop en viel geenszins in de smaak.

In 1905 werd de kerk uiteindelijk met veel luister ingewijd door Mgr. G. J. WAFFELAERT, bisschop van Brugge, koning Leopold II en heel wat hooggeplaatste prominenten.

III: LOUIS DELA CENSERIE.

Geboren te Brugge op 27 september 1838 studeerde hij aan de Akademie te Brugge waar hij vervolgens leraar werd en later zelfs directeur. In 1870 werd hij benoemd tot directeur van de stadswerken van de stad Brugge. Negen jaar later, in 1879, werd hij lid van het Provinciaal Komitee van de Koninklijke Kommissie voor Monumenten. In 1901

werd hij bevorderd tot effectief lid.

Wat is nu de inbreng geweest van dela CENSERIE op het vlak van de architectuur? In de negentiende eeuw komt er een beweging op gang, mede onder invloed van de romantiek en de "Art and Craftsmen" beweging die ijvert voor restauratie van oude gevels en het optrekken van nieuwe gebouwen in oude stijl. Deze beweging kende vooral in het laatste kwart van de negentiende eeuw een grote bloei en succes te Brugge. Architect dela CENSERIE was nu een van die fervente aanhangers van deze beweging. Hij wordt dan ook beschouwd als "de" bewerker van de wederopbloei van de Vlaamse architectuur. Hij moet dan ook beschouwd worden als de voornaamste Brugse architect op het einde van de negentiende eeuw. dela CENSERIE kan dus doorgaan als een schoolvoorbeeld voor de romantische stijlperiode.

Wat zijn architecturaal oeuvre aangaat heeft hij heel wat Brugse gebouwen gerestaureerd. Zijn restauraties worden heden ten dage wel als te doortastend beschouwd. Enkele voorbeelden zijn de Oude Grif-fie, Gruuthouse, de Poortersloge en de Westgevel van de Onze Lieve Vrouwekerk.

Naast restauraties realiseerde hij uiteraard ook heel wat eigen bouwwerken, onder ander onze hoofdkerk, het Centraal Station van Antwerpen (1887-1890), het stadhuis van Diksmuide (1877-1900), het postgebouw, de normaalschool (1880-1883) en het Sint Janshospitaal van Brugge.

Louis dela CENSERIE overleed te Brugge op 2 september 1909.

CURSUS

WESTVLAAMSE GIDSENKRING
AFDELING OOSTENDE
" LANGE NELLE "

GIDSENKURSUS 1991-1992

De nieuwe gidsenkursus start op 14.9.91 en loopt tot juni 1992 met een onderbreking gedurende het Kerstverlof '91, het Krokusverlof '92 en de Paasvakantie '92.

De lessen gaan overwegend door op zaterdag (voormiddag : theorie - namiddag : leerexkursies). De theoretische vakken worden gegeven in "Den Anklap", Leffingestraat 85, tenzij anders vermeld.

De voormiddaglessen duren van 10 tot 12 uur. De leerexkursies starten om 14 uur en duren 2 of 3 uur.

Deelnemingsvoorwaarden

- in het bezit zijn van een diploma volledig middelbaar onderwijs ;
- minimum één tweede taal machtig zijn ;
- insturen van een deelnemingsformulier ;
- betalen van het inschrijvingsgeld.

Inschrijven

Het inschrijvingsformulier kan bekomen worden op het secretariaat van de Oostendse Gidsenkring (Eekhoornstr. 20 Oostende). Bij de aanvraag dient een aan uzelf geadresseerde en gekrankeerde omslag te worden gevoegd.

Het inschrijvingsgeld van 5.000 fr. (alles inbegrepen : lessen, syllabi, busuitstap,...) dient gestort te worden op rekening 068-2075070-73 t.n.v. Oostendse Gidsenkring "Lange Nelle" te Oostende. Kontante betalingen worden NIET aanvaard.

Er worden maximum 40 kandidaten toegelaten. De volgorde van inschrijving wordt bepaald door de volgorde van de bankstortingen. **[OVERSCHRIJVINGEN TEN LAATSTE OP 7.9.1991!]**

Kandidaten in het bezit van een gidsendiploma van een andere (Westvlaamse) kring zijn vrijgesteld van de algemene vakken. Zij betalen een inschrijvingsgeld van 3.500 fr.

Gidsendiploma

Om het gidsendiploma (erkend door het Ministerie) te bekomen dienen de kandidaten :

- regelmatig de lessen te volgen ;
- te slagen in een schriftelijk examen over alle vakken ;
- te slagen in een mondelinge proef over een tweede taal naar keuze ;
- te slagen in een praktijkproef (gidsbeurt) ; aan deze proef worden enkel kandidaten toegelaten die geslaagd zijn in beide vorige proeven.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-- 91 - 72 --

OPEN MONUMENTENDAG

15 SEPTEMBER 1991

1. RIJKSSTATION VOOR ZEEVISSERIJ

Ankerstraat 1

2. EUROHAL - VISMIJN

Parking einde vismijnhal

3. BESTUURSGEBOUW VAN DE VISMIJN

Kantiestraat 3

4. TIJSEINPOST

Eindpunt Oosterstaketsel

5. STEDELIJKE VISSERIJSSCHOOL

"JOHN BAUWENS"

Mercatorlaan 15

6. R.T.T. - RADIO MARITIEME DIENSTEN

KUSTSTATION OOSTENDE RADIO

Perronstraat 6

7. "REINE ASTRID" - CARFERRY

LIJN OOSTENDE-DOVER

Ingang natienskaai(NMBS-station) Carferry-kaai brug 3

8. LOODSWEZENGEBOUW

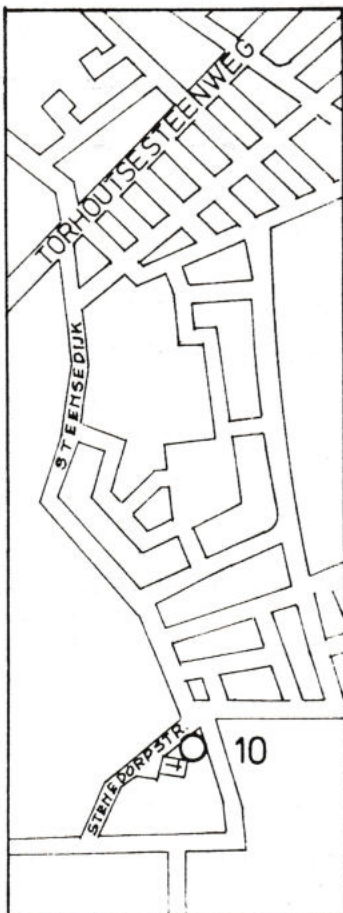
Sir Winston Churchillkaai 2

9. NOORDZEE-AQUARIUM

Visserskaai

10. MOLEN STENE DORP

Stenedorpstraat

STAD OOSTENDE

De openingsuren zijn voor alle monumenten vastgesteld van 10 tot 18 uur

OOSTKANT

1. RIJKSSTATION VOOR ZEEVISSERIJ, Ankerstraat I.

Doet aan wetenschappelijk onderzoek in verband met de zeevisserij. Geen individueel bezoek - Vanaf 10 uur om het uur geleid bezoek - Laatste geleid bezoek om 17 uur

2. EUROHAL - VISMIJN, Parking einde Vismijnlaan.

Rotonde waar eertijds de aangevoerde sprot per opbod verkocht werd. Permanente vertoning van de film "Het visserijgebeuren op zee" 20 min.

3. BESTUURSGEBOUW VAN DE VISMIJN, Kantinestraat 3 (einde Vismijn) - gidsen aanwezig.

Gebouw met Art-Deco elementen. Panoramisch zicht op de haven. Thematentoonstelling "De Oostendse haven vroeger en nu", prentkaarten, herdenkingspenningen, foto's en schilderijen die de diverse visserijtechnieken belichten.

4. TIJSEINPOST, Eindpunt Oosterstaketsel - gidsen ter plaatse.

Gebouw waar informatie voor haventrafiekregeling verstrekt wordt.

WESTKANT

5. STEDELIJKE VISSERIJSCHOOL "JOHN BAUWENS", Mercatorlaan 15.

School met museologische afdeling in verband met de visserij. In de werkplaatsen dek en motoren zullen de leerlingen demonstraties geven. Toelichtingen door de leerkrachten.

6. R.T.T. - RADIO MARITIEME DIENSTEN - KUSTSTATION OOSTENDE RADIO, Perronstraat 6.

Bedrijvigheden: **veiligheidsfunctie** : uitluisteren naar nood-, spoed- en veiligheidsberichten, enz.

Economische en commerciële functie: realiseren van radioverbindingen tussen schip en wal (in beide richtingen) zowel in radiotelefonie, radiotelegrafie als radiotelex .

Vanaf 10.15 uur tot en met 17.15 uur om het uur geleid bezoek.

Aantal deelnemers per rondleiding is beperkt (max 18 personen).

7. "REINE ASTRID" - CARFERRY VAN DE OOSTENDE- DOVER LIJN, ingang (station)

Oostende Carferry-kaai - brug 3.

Hostessen ter plaatse - stemmige orgelmuziek - bezoek aan passagiersdek en hutten. Openstelling van bar en restaurant.

8. LOODSWEZENGEBOUW, Sir Winston Churchillkaai 2 - gids ter plaatse .

Administratieve diensten van het loodswezen, technische dienst en zeevaartinspectie.

Het vernieuwd loodswezengebouw is een voorbeeld van integratie van kunst in de architectuur .

Architect Marc FELIX - kunstwerk realisatie Roger RAVEEL.

9. NOORDZEE-AQUARIUM, Visserskaai 4 - gids ter plaatse.

Aquaria met vissen, schaal- en weekdieren, poliepen en anemonen. Verzameling schelpen en zeewieren.

10. MOLEN, Stene-Dorp

Tentoonstelling van miniatuurschepen

HISTORISCHE HAVENWANDELINGEN MET DE GIDSENKRING "LANGE NELLE" - duur - 2.30 uur

OOSTKANT

Start om 10 en 14 uur Rijksstation voor Zeevisserij, Ankerstraat I

Eindpunt Oosterstaketsel en Bestuursgebouw Vismijn

WESTKANT

Start om 10 en 14 uur Stedelijke Visserijschool "John Bauwens", Mercatorlaan 15

Eindpunt Westerstaketsel.

SPROKKELS

OMER SIMOENS alias JAMES ENSOR

Ik kreeg een telefoontje van onze Patricia van PTO (= Promotie Toerisme Oostende): "Zeg, Omer, kan jij eens James Ensor spelen?".

Ik was verrast en dacht onmiddellijk aan die ene keer dat ik op zo'n ongelukkige wijze als "Zwarte Piet" fungeerde (zie Gidsenkrantje jg.2 nr.1). Anderzijds boeit die complexe figuur van James Ensor mij uitermate, en dus.....

Op donderdag, 18 april 1991 was het zover.

De pruikenmaker toverde mij in een mum van tijd om in het wereldvreemde, archaische personage, dat op bijgaand fotootje staat afgebeeld.

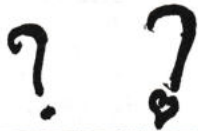
Ik wilde immers een blijvende herinnering bewaren aan deze heuglijke gebeurtenis. Ik moest om 10 uur aanwezig zijn in het Ensorhuis en daarom had ik nog tijd om even naar de Kapellestraat te gaan. In de zaak waar in 1,2,3 een foto van je wordt gefabriceerd, stond een vriendin van mijn vrouw aan de toonbank te wachten. Ik begroette haar minzaam en vroeg: "Dag, madame, weet je wie ik ben?". Mevrouwje schaterde het uit: "Jawel, je bent een late carnavalzot!".

Het was marktdag en behoorlijk druk, zodat ik door mijn zonderlinge verschijning enige deining veroorzaakte. Op het Wapenplein joeg ik een vroegere typiste van het stadhuis de stuipen op het lijf met mijn idioot verwijt: "Awel, madame, Frankignoul, zeg jij geen goedendag meer tegen een oud-collega, dè?".

Even na tienen arriveerde de dubbeldekker met circa 80 dames, terwijl hun respectieve echtgenoten in het Thermae-hotel vergaderden, n.a.v. het congres der OCMW-secretarissen. Die 80 Eva-dochters werden in 3 groepen ingedeeld, zodat ik drie keer een rondleiding hield in MIJN huis. Ik sprak hen aan als volgt: "Geachte Dames, ik ben niet Vader Abraham, maar wel James Sidney Ensor...". 's Anderendaags had ik een stekende hoofdpijn. Ik had immers, behalve een bolhoed, ook drie uur lang een weelderige maar spannende pruik op mijn schedel getorst. En dat is wat van het goede te veel voor iemand, die gewoon is in zijn "gledder" rond te lopen!

Doit zei me een mede-studente dat zij dikwijls terughdacht aan de woorden van Joost Van den Vondel: "Het leven is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel."

Nu ben ik zelf danig benieuwd wat mijn volgende rol zal zijn, want bestaan alle goede dingen niet uit....juist, ja.....drie.....????

ALS DE NOOD HET HOOGST IS
 ...dan is er misschien een W.C. om de hoek...?

Oostende is misschien wel de Koningin der Badsteden, doch koninginnen hebben meestal geen tijd om zich te bekommeren om menselijke hoogwaterstanden. Omdat aan de gidsen soms bij hoogdringendheid om plasmogelijkheid gevraagd wordt, liefst gratis, hebben Maria en ik dit waterachtig geval onderzocht en enkele "sites" opgespoord in onze hoogst(?)beschaafde stad.

-Ooit heb ik nog een groep Françaises in het Kursaal binnengeduwd waar toch juist een tentoonstelling plaats had en allen zijn welgezind en tevreden teruggekeerd;

-In het Verre Oosten, d.w.z. in de Vismijn zijn er verschillende openbare toiletten, onderhouden door het stadspersoneel en bijgevolg steeds optimaal proper;

-hetzelfde mag gezegd over de installaties in het Feestpaleis, eerste verdieping;

-Mensen in hoge nood kunnen hun geweten ook verlichten in het station - altijd open -;

-Doch het nieuwe, mooie en moderne tramstation ernaast wil de spoorwegen concurrentie aandoen en biedt eveneens zeer nette en moderne installaties aan.

-Sint-Jozef ontfermt zich over zijn seksgenoten en stelt een tegen regen beschutte plaats ter beschikking aan de westzijde van zijn kerk; doch de arme dames worden weer vergeten;(of zijn ze ook op dit vlak superieur aan de man?)

-Ook het Zeeaquarium - aan zijn linker zijkant - stelt een "huizeken" ter beschikking.

-In de gebouwen van de luchthaven, juist voor de bar, ontdekten we een plaats waar een vrouwelijk EN een mannelijk peloton, gescheiden, in hoge nood zich met velen tegelijk kunnen redden. Er zijn daar inderdaad veel propere WC's. Doch of er ook een lift is langs waar invalieden of oudere mensen boven geraken, kan ik nog niet beantwoorden.

-Van jongeren vernam ik dat zij, op het verre Mariakerkestrand, zich binnen schieten in één der vakantiehuizen.

Er zijn echter nog wel enkele BETAALoplossingen :

-Op het Marie-José-plein, onder het tramstationnetje;(doch nu gesloten???)

-Bovenop de Zeeparking, het gebouwtje het dichtst bij de Grote Post, doch je moet 5 frank bij hebben voor de automatische portier of je mag naar de duurdere nieuwkuis.

-Aan de Kapellebrug;

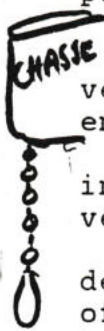
-Vorige zomer, onder impuls van de Europese "Blauwe Wimpel", verschenen hier en daar iu de buurt van onze gouden stranden, enkele verplaatsbare WC's;

- 's Zomers zijn er ook in de omkleedplaatsen onder de dijk, in de Droge Coo, dit is het begin van de wandelgalerijen, waar veel ouderen samen komen (kwamen?) om te kaarten.

-Je kunt met stoute manieren, via de helling en het terras, de bar van het zwembad binnenstappen of het WC in het stadhuis of je speelt bezoeker in één van onze ziekenhuizen, of bij de belastingen, of in een school waar de leerlingen nooit spijbelen en de poort dus openstaat...

-Sommigen stappen met stoute manieren een -liefst druk - café binnen; men zal je - indien men het opmerkt - je toch niet onmiddellijk ter plaatse fusilleren. Het is toch zoook menselijk en gezien we pogen onze stad (en de wereld) zo proper mogelijk te maken...

-Ooit heeft een kameraad de tram doen stoppen, en die heeft gewacht tot het slachtoffer aan een huis gebeld had om zijn

leven te redden. Het schijnt trouwens - volgens de wet - dat men iemand in nood moet helpen. Stel je in de plaats!

-Het is mij bij het opstellen van dit betoog opgevallen dat wandelaars op de Opex, in Zandvoorde, Konterdam, Stene, Mariakerke, Hoge Barriere en Vette G(r)as, Sint-Jan en Heilig-Hartwijken, ervoor moeten zorgen dat ze niet teveel eten of drinken voor ze weggaan want volgens onze nederige kennis over de situaties aldaar, zou het kunnen een lijdensweg worden. Hopelijk vergissen wij ons.

Wie bezorgt ons nog WC-adressen?

Toilette ABOY, BACHTEU

Toen er nog geen dikke salmonellas zwommen in de Noordzee, toen bij nacht en nevel de kraan nog niet werd opengedraaid naar de gracht, toen we nog niet overspoeld werden door miljoenen tonnen scheikundige produkten die in de zee terecht kwamen, was het voor velen zeer eenvoudig : badpak aan, de zee in, en de visjes waren content van deze toen nog zuivere biologische produkten.

't fetiek

Jaak

la Triene

Miss Sale Monella

SPROKKELS...

Gezien op reis in een Frans café :

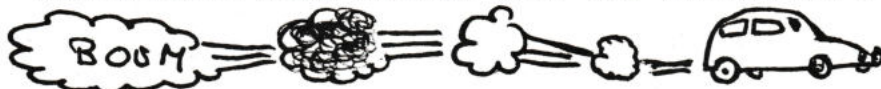
Als je drinkt om te vergeten, betaal dan voor je begint!

De vrouw deelt onze zorgen, verdubbelt onze vreugden, verdriedubbelt (of vermenigvuldigt ???) onze uitgaven.

Achteraan op een democratische "auto" :

N'approche pas ou je pète!

Diegenen die dit werkwoord niet verstaan moeten maar in het woordenboek eens zoeken naar het naamwoord : 'un pet'.

Wisten jullie dat we omgeven zijn door allerlei vormen van vulkanen? Langs alle kanten staan er kerncentrales, doch op zeventhonderd kilometer van hier, in Frankrijk, in Auvergne, liggen er meer dan honderd. Aan de andere kant, veel dichterbij, tussen de Belgische grens en de Rijn (NIET verwarren met rEIn) liggen er ook een reeks. Dit is in het gebied dat men de Vulkaaneifel noemt en ook nog dichterbij deze dichterbij stroom toe. (Buurt van Remlagen o.m.)

In het Noorden doen een hele reeks vulkanen op IJsland regelmatig hun best, en in het Zuiden, in Italië zijn er ook drie die slechts af en toe wakker worden.

Wat de Franse vulkanen betreft, misschien bestaat er hoop dat wij het niet meer zullen meemaken in ons leven dat ze opnieuw uitbarsten. Het is inderdaad reeds 6.000 jaar geleden dat "Deze Mooie Slaapsters in het Bos" indommelden voor een middagutje.

mijn pijp is uit

ma pipe est sortie

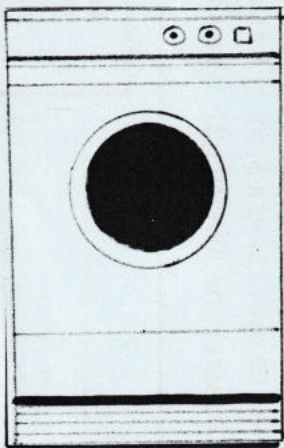
Jaak

Hotel - Restaurant

LUSITANIA

De Hr Tony Maeyaert
Visserskaai 35
8400 OOSTENDE

Uit sympathie

GLORIA

WASAUTOMATEN - KOELKASTEN
DROOGAUTOMATEN - AFWASMACHINES

*Gistelsesteenweg 29
Torhoutsteenweg 406*

OOSTENDE

 059 / 70 52 74

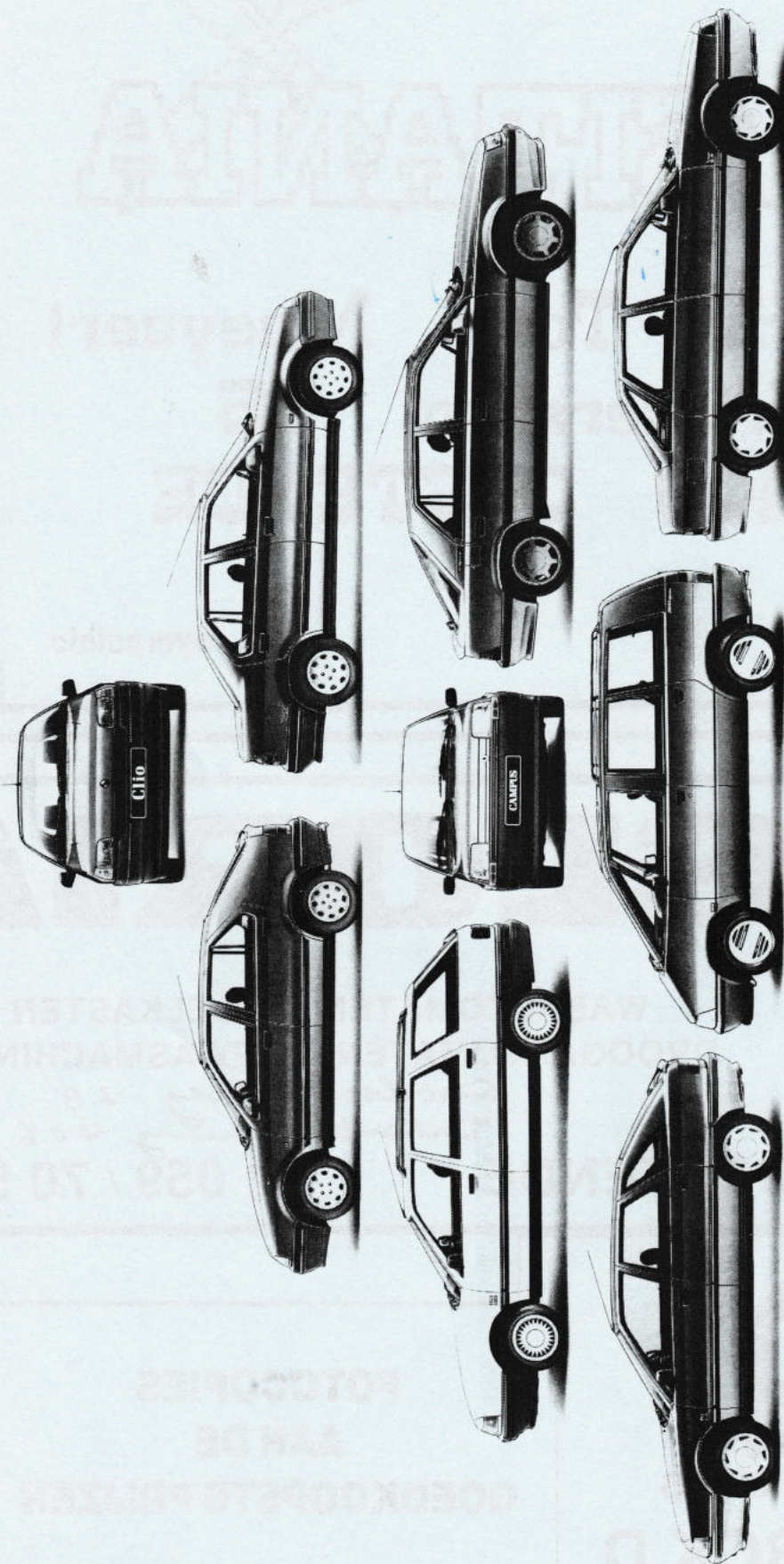

FOTOCOPIEHUIS
DESNERCK D.

Torhoutsteenweg 196
8400 OOSTENDE
Tel. 059/50 31 46

**FOTOCOPIES
AAN DE
GOEDKOOPSTE PRIJZEN**

ONZE PIRAMIDE.

ONZE PIRAMIDE IS HET SYMBOOL VAN DE TIJDLOZE
KWALITEIT VAN ONS GAMMA. MET DE RENAULT SUPER 5, DE
RENAULT 19 EN DE RENAULT 19 CHAMADE, DE RENAULT 21

5 DEUREN, BERLINE EN NEVADA, DE RENAULT 25, DE
RENAULT ESPACE EN DE RENAULT CLIO BIEDEN WE
EEN VOLLEDIG GAMMA IN DE BESTE RENAULT-TRADITIE.

Renault
geeft
je leven
kleur.

RENAULT

AUTOBEDRIJF VERMEIRE N.V.

Concessiehouder
Torhoutsesteenweg 405
8400 Oostende
☎ (059) 70 51 47

Algevaardigde Beheerder
Hedwig VERMEIRE